

[Undervisningsministeren]

bemærkningen fra det konservative folkeparti.

Hr. Lawaetz kom med nogle bemærkninger om, at vi havde behov for nogle bestemte typer af mennesker i de kommende år, vi havde behov for smede, snedkere, tømrere og for folk, der kan betjene maskiner, og det behøver de ikke at have studentereksamen til. Jeg er for så vidt enig i dette synspunkt, men jeg bliver nødt til at tilføje til hr. Lawaetz, at disse mennesker behøver en faglig uddannelse; det er derfor nødvendigt, at vi sørger for en faglig uddannelse. Men det drejer sig altså om en faglig uddannelse, som fremskridtspartiet klart har demonstreret at de ikke ønsker at give disse unge mennesker, og de demonstrerede det sidst, da de i maj, tror jeg det var – eller var det april – 1980 stemte imod den store ekstraordinære udvidelse af de erhvervsfaglige uddannelser.

Fru Lilli Gyldenkilde udtrykte sig også positivt om uddannelsesafsnittet og berørte specielt – så vidt jeg erindrer, var det fru Lilli Gyldenkilde – spørgsmålet om kvindernes placering. Jeg skal ikke bruge tiden her til at gentage, hvad der er oplyst før om, hvad der gøres med henblik på at styrke kvindernes mulighed i uddannelserne, men jeg vil godt nævne en enkelt ting, nemlig at direktoratet for erhvervsuddannelserne, så vidt jeg erindrer i november sidste år, sendte en cirkulærskrivelse til amtskommuner og til arbejdsformidlingskontorer, hvori man meget kraftigt henstillede, at midlerne til de ekstraordinære lære- og praktikpladser administreres sådan, at de sikrer en væsentlig større kvindeandel, end det hidtil har været tilfældet. Og for ikke blot at lade det stå ved henstillingen har vi også meddelt, at vi her i løbet af det første halvår 1981 vil prøve at tage en efteranalyse på, hvorvidt dette initiativ har båret frugt.

Hr. Ole Vig Jensen efterlyste nogle synspunkter omkring analyseudvalget vedrørende støtte til unge og spurgte, hvor langt det var i sit arbejde. Jeg kan sige, at det er meget tæt på at være afsluttet, men det er jo altså, som jeg har oplyst før fra denne talerstol, et analyseudvalg, et tværministerielt udvalg på embedsmandsplan, og så forestår der jo nogle overvejelser i regeringen omkring dette arbejde, når det foreligger. Men jeg kan ganske bekræfte, at hensigten med at nedsætte dette udvalg har været at forsøge at gøre, skal vi

sige disse midler aktive, dvs. at anvende dem, så de animerer til uddannelse.

Med hensyn til bemærkningerne om højskolen, som hr. Ole Vig Jensen nok vil vide at jeg ikke er meget uenig i, vil jeg dog godt gøre den bemærkning, at der jo rent faktisk i dag er adgang for unge arbejdsløse til at søge højskoleophold. Vi kan jo nok ikke tvinge dem, og vi bør heller ikke tvinge dem ud dertil, hvor der er tomme pladser. Mig bekendt bruges ordningen i relativt stor udstrækning af unge arbejdsløse.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen er – det kan hun jo drøfte med fru Lilli Gyldenkilde – heller ikke helt uden skyld i, at dette måske kan blive en uddannelsesdebat, for jeg tør nok love for, at hele uddannelsessektoren blev taget op. Det har fru Marianne Bentsen-Pedersen og jeg diskuteret før her, og jeg skal ikke gå ind i alle detaljer.

Jeg kan gentage, hvad jeg har sagt før, nemlig at vi søger at undgå at uddanne på områder, hvor vi ved at der er tale om en massiv arbejdsløshed, hvor vi ikke vil have nogen jordisk chance for at skaffe beskæftigelse til de færdiguddannede. Vi søger i stedet – det fremgår også af redegørelsen fra regeringen – at udvide på områder, hvor vi ved at der er gode beskæftigelsesmuligheder. Det gælder, hvis vi ser på de videregående uddannelser, ingeniøruddannelserne, en række teknikumuddannelser, det gælder de erhvervsproglige og erhvervsøkonomiske uddannelser og en række andre uddannelser. Det må være en opgave at forsøge at styrke uddannelsessektoren dér, hvor der er beskæftigelsesmuligheder, at undgå at uddanne folk til livstidsarbejdsløshed.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen spurgte også, hvordan det går med EFG-udbygningen. Citeret lidt efter hukommelsen kan jeg sige, at i 1979 udbyggede vi EFG-uddannelserne med ca. 2.000 pladser, i 1980 udbyggede vi med ca. 5.000 pladser, og i 1981 er der altså tale om en udbygning på 3.000 pladser. Ved siden af dette var der tale om udbygning af andre uddannelser, tekniske uddannelser og eksamensuddannelser af forskellig art, beregnet for de samme aldersgrupper, men den specifikke EFG-udbygning er som her nævnt.

Spørgsmålet er jo rejst flere gange i denne debat, det bliver rejst fra tid til anden: hvorfor udbygger vi ikke noget mere? Det er jo –